

TRZECIE ZEBRANIE ZESPOŁU SYNODALNEGO PODCZAS II SYNODU DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ

listopad 2017 roku

PARAFIA – WSPÓLNOTA ŻYCIA I FORMACJI UCZNIÓW-MISJONARZY CHRYSYTA

I. Wprowadzenie

Na mocy otrzymanego sakramentu chrztu, każdy członek Kościoła – ludu Bożego stał się uczniem-misjonarzem. Każdy ochrzczony, niezależnie od swojej funkcji w Kościele i poziomu swojej wiary, jest aktywnym podmiotem ewangelizacji i byłoby rzeczą niestosowną myśleć o ewangelizacji jako schemacie realizowanym przez wykwalifikowanych pracowników, podczas gdy reszta ludu wiernego byłaby tylko odbiorcą ich działań. To przekonanie przybiera formę apelu skierowanego do każdego chrześcijanina, aby nikt nie wyrzekał się swojego udziału w ewangelizacji, ponieważ, jeśli ktoś rzeczywiście doświadczył miłości Boga, który go zbawia, nie potrzebuje wiele czasu, by zacząć Go głosić, nie może oczekiwać, aby udzielono mu wielu lekcji lub długich instrukcji. Każdy chrześcijanin jest misjonarzem w takiej mierze, w jakiej spotkał się z miłością Boga w Chrystusie Jezusie. Nie można zatem już więcej twierdzić, że ludzie ochrzczeni są „uczniami” i „misjonarzami”, ale trzeba zawsze mówić, że są „uczniami-misjonarzami”.

Pośród wspólnot, w których formowani są i żyją uczniowie-misjonarze Jezusa Chrystusa, główną rolę odgrywa parafia. Jest ona bowiem żywą komórką Kościoła i uprzywilejowanym miejscem, w którym większość wiernych konkretnie doświadcza Chrystusa i wspólnoty Kościoła. Wszyscy więc powinni odkryć, poprzez wiarę, prawdziwe oblicze parafii, czyli samą tajemnicę Kościoła, który właśnie w niej istnieje i działa. Parafia bowiem, choć czasem bywa uboga w ludzi i w środki, nigdy nie jest po prostu strukturą, terytorium, budynkiem, ale raczej rodziną Bożą ludzi ożywionych duchem jedności, domem rodzinnym, braterskim i gościnnym, wspólnotą wiernych.

Jednym z największych pragnień powinny być odważne działania w celu odnowienia parafii tak, aby mogła być ona naprawdę miejscem chrześcijańskiego wtajemniczenia, wychowania w wierze i celebracji wiary, przestrzenią otwartą na różnorodność charyzmatów i posług, wspólnotą dobrze zorganizowaną i odpowiedzialną, zintegrowaną z istniejącymi już działaniami duszpasterskimi oraz otwartą na programy duszpasterskie i na otaczającą rzeczywistość.

Odnowienie parafii na początku trzeciego tysiąclecia wymaga zrewidowania jej struktur tak, aby mogła stanowić wspólnotę wspólnot, aby ich członkowie rzeczywiście czuli się i byli uczniami-misjonarzami Jezusa Chrystusa. Istnieje wiele sposobów, dzięki którym parafia może się stać żywym organizmem pulsującym duchową energią. Potrzebna jest tu wielka i ciągła troska o rozwój życia sakramentalnego wiernych oraz formacja wewnętrzna prowadzona konsekwentnie i z umiejętnością tak, aby mogli się oni poczuć rzeczywistymi podmiotami w życiu Kościoła i przejąć na swe barki należną im część odpowiedzialności w Kościele i w społeczeństwie.

We współczesnym Kościele polskim dostrzega się wciąż swoiste rozdarcie. Z jednej strony – świeccy narzekają, że księża ich nie słuchają ani nawet nie pytają o zdanie, a z drugiej strony – księża ubolewają, że świeccy są bierni i nie zależy im na współodpowiedzialności za dzieło ewangelizacji. Jednak we wspólnotach kościelnych działalność świeckich mężczyzn i kobiet jest do tego stopnia konieczna, że bez niej apostołstwo samych duszpasterzy nie może być zwykle w pełni skuteczne. Wszyscy członkowie wspólnoty parafialnej są odpowiedzialni za ewangelizację mężczyzn i kobiet w każdym środowisku. Duch Święty, który działa w Jezusie Chrystusie, jest również posłany do wszystkich członków wspólnoty, ponieważ Jego działanie nie jest ograniczone do zasięgu indywidualnego człowieka. Obowiązek ewangelizacji jest zawsze skierowany do wspólnoty, tak jak w dniu Pięćdziesiątnicy.

Parafia dostarcza naocznego przykładu apostołstwa wspólnotowego, gromadząc w jedno wszelkie występujące w jej obrębie różnorodne elementy ludzkie i wszczepiając je w powszechność Kościoła. Świeccy powinni więc nabierać coraz głębszego przekonania o tym, jak bardzo istotne jest apostołskie zaangażowanie na terenie własnej parafii. W aktualnych warunkach świeccy mogą i powinni czynić bardzo wiele dla rozwoju autentycznej kościelnej jedności w parafii oraz dla rozbudzania misyjnego zapału w stosunku do niewierzących, jak i tych, którzy zachowując wiarę porzucają lub zaniedbują praktykę życia chrześcijańskiego.

Świeccy powinni działać w parafii w ścisłej jedności ze swoimi kapłanami, przedstawiać wspólnocie Kościoła problemy własne i świata oraz sprawy dotyczące zbawienia celem wspólnego ich omówienia i rozwiązywania, a także współpracować w miarę sił we wszystkich poczynaniach apostołskich i misyjnych swojej kościelnej rodziny. Postulat dotyczący wspólnego omawiania i rozwiązywania problemów duszpasterskich powinien być odpowiednio i systematycznie realizowany poprzez coraz szersze, mocniejsze i zdecydowane dowartościowanie parafialnych rad duszpasterskich. Jednak świeccy często nie zdają sobie sprawy z możliwości takiej współpracy pod przewodnictwem proboszcza.

Parafia nie jest zatem strukturą ułomną. Właśnie dlatego, że ma wielką elastyczność, może przyjąć bardzo odrębne formy, wymagające otwarcia i misyjnej kreatywności ze strony duszpasterza i wspólnoty. Chociaż z pewnością nie jest jedyną instytucją ewangelizacyjną, jeśli zachowuje zdolność do reformowania się i stałego przystosowania, nadal będzie „samym Kościołem zamieszkującym pośród swych synów i córek”. Zakłada to, że parafia rzeczywiście utrzymuje kontakt z rodzinami i z życiem ludu, i nie staje się strukturą ociążalą, odseparowaną od ludzi albo grupą wybranych zapatrzonych w samych siebie. Parafia jest formą obecności Kościoła na terytorium, jest środowiskiem słuchania Słowa, wzrostu życia chrześcijańskiego, dialogu, przepowiadania, ofiarnej miłości, adoracji i celebracji. Dzięki całej swojej działalności parafia zachęca i formuje swoich członków, aby byli ludźmi zaangażowanymi w ewangelizację. Jest wspólnotą wspólnot, jest sanktuarium, gdzie spragnieni przychodzą i piją, by dalej kroczyć drogą, jest centrum stałego misyjnego posyłania. Trzeba jednak przyznać, że wezwanie do rewizji i odnowy parafii nie przyniosło jeszcze wystarczających owoców, aby była bliżej ludzi i stanowiła środowisko żywej komunii i uczestnictwa oraz ukierunkowała się całkowicie na misję.

II. Pytania do osobistej refleksji i wspólnej dyskusji

1. Czy nasza parafia to piramida – hierarchiczna organizacja, na czele której stoi proboszcz, myślący, decydujący i pracujący za wszystkich, czy raczej wspólnota wspólnot skoncentrowanych wokół duszpasterza, będącego jej animatorem?
2. Czy staramy się zarówno o budowanie wspólnoty z Bogiem, wyrażającej się przez modlitwę, w szczególności modlitwę liturgiczną, jak i o wspólnotę między ludźmi, znajdującą swój wyraz w realnie działających grupach i wspólnotach oraz w ich współdziałaniu dla wspólnego dobra?
3. Co czynimy, aby ludzie mogli poczuć się odpowiedzialni za Kościół i doświadczyć, że czeka na nich sam Pan Bóg?
4. Czy – jako duszpasterze – dajemy czytelne sygnały wiernym, że liczymy na ich współpracę w dziele ewangelizacji, że są potrzebni i mogą coś sensownego zrobić?
5. Czy – jako świeccy katolicy – jesteśmy świadomi swego zaszczytnego miejsca w Kościele, występujemy sami z inicjatywami ewangelizacyjnymi i odpowiadamy na zaproszenie swoich duszpasterzy?

III. Źródła

1. Franciszek, Adhortacja apostołska o głoszeniu Ewangelii we współczesnym świecie *Evangelii gaudium*.
2. Jan Paweł II, Adhortacja apostołska o powołaniu i misji świeckich w Kościele i świecie *Christifideles laici*.
3. II Polski Synod Plenarny (1991-1999).
4. *Aparecida* – dokument końcowy V Ogólnej Konferencji Episkopatów Ameryki Łacińskiej i Karaibów.